

Ο Πρύτανης και το σημαντικότερο μάθημα

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Μαρία Λουπίδου

Τα απογεύματα του Οκτώβρη είναι γλυκά αλλά δροσερά. Το φως του ήλιου κρατά τα θερμά πορτοκαλί χρώματα του καλοκαιριού καθώς δύει αλλά δεν μπορεί να ζεστάνει την ελαφρά ψυχρή ατμόσφαιρα. Οι ζακέτες είναι απαραίτητες για τις κυρίες. Οι κύριοι καθόλου δεν δυσφορούν με τα πανωφόρια τους.

Σπάνια κάποιοι «κατάλληλα ντυμένοι» για την περίσταση και την εποχή, καταφέρνουν να μπορέσουν να απολαύσουν όλες τις στιγμές του φθινοπωρινού δειλινού χωρίς να κρυώσουν, να νοσταλγήσουν το καλοκαίρι, να βιαστούν να μπουν σε κλειστό χώρο ή να θυμίσουν πως οι «μέρες μικρυναν». Το χορτάρι είναι ακόμα πράσινο και το τοπίο στις φωτογραφίες δεν θα μαρτυρήσει την υγρασία της ατμόσφαιρας.

Ο γαμπρός και η νύφη νιώθουν πως ο κόσμος περιστρέφεται γύρω τους κυριολεκτικά και μεταφορικά. Οι καλεσμένοι είναι εκεί γι' αυτούς και χαίρονται στην χαρά τους και οι ίδιοι απολαμβάνουν την απόφασή τους. Στα ποτήρια υπάρχει γλυκό κρασί, κεράσματα λευκά στα τραπεζάκια, οι συνθέσεις των λουλουδιών ομορφαίνουν το σκηνικό και οι μπομπονιέρες είναι αφιερωμένες σε ένα ίδρυμα που φροντίζει για τα παιδιά. Πώς κρατιέται ζωντανή η αγάπη; Πώς δουλεύουμε γι' αυτήν; Τι είναι αυτό που κάνει τους ανθρώπους να μπορούν να απολαύσουν όλες τις εποχές και να είναι όντως προετοιμασμένοι για τις αλλαγές που φέρνουν αυτές;

Κάθομαι κοντά σε ένα ζευγάρι που ξεχωρίζει για την νεανικότητά του. Είναι μεσήλικες αλλά έχουν φρεσκάδα στις κινήσεις, τις εκφράσεις, το ντύσιμο και το βλέμμα. Στέκονται δίπλα δίπλα και όταν φοράνε και οι δύο τα γυαλιά τους μοιάζουν σαν αδέρφια. Κοιτάζουν το νιόπαντρο ζευγάρι με συμπάθεια και χαίρονται με τον ενθουσιασμό του. Κάθονται στο τραπέζι και ο άντρας δίνει στην γυναίκα το κινητό για να μιλήσει με video κλήση με την κόρη τους που είναι στο εξωτερικό. Πολλά χιλιόμετρα μακριά η φοιτήτρια κόρη ζητά την γνώμη τους για απλά καθημερινά πράγματα: τι ρούχα να φορέσει σε μια εκδήλωση, πώς να συμπεριφερθεί σε μια περίπτωση και ρωτά πού βρίσκονται αυτοί. Έχουν κι άλλο παιδί, μικρότερο. Σπουδάζει και αυτό αλλά είναι κοντά τους. Η εγγύτητα της επικοινωνίας με το παιδί που βρίσκεται στο εξωτερικό έρχεται σε αρμονική

αντίθεση με το άλλο παιδί που διάλεξε να σπουδάσει στην ίδια πόλη όπου ζουν οι γονείς του.

Μια εξέλιξη που συνεχίζεται περιγράφουν οι κουβέντες τους. Μια πορεία όπου η οικογένεια διευκολύνει την διαδικασία ανάπτυξης της προσωπικότητας όλων των μελών της. Κάθε μέλος ξεχωριστά έχει μια διαφορετική πορεία. Το μικρό παιδί μέσα σε λίγες στιγμές - που περιγράφουν χρόνια ολόκληρα - γίνεται από πλασματάκι με δυσανεξία στα γαλακτοκομικά και δυσκολία στο να πάρει βάρος, υπότροφος για σπουδές ψυχολογίας. Μια γουλιά κρασί ακόμα, και περιγράφεται χωρίς δυσκολία μια δύσκολη αλλά χαρούμενη ζωή. Πορεία με σπουδές, αλλαγή αντικειμένου εργασίας, ταξίδια και αποχωρισμούς, διαμονή στο εξωτερικό και πάλι πίσω ενωμένοι και πιο δυνατοί. Οι περιγραφές της γυναίκας έχουν μια ευλυγισία. Η προσαρμοστικότητα στις αλλαγές που έφερε η ζωή τους, η δύναμη να βρίσκουν τρόπο να ξεπεράσουν τις δυσκολίες, να ανακαλύπτουν καινούργιο νόημα και να προχωρούν είναι η ίδια είτε βρισκόταν στην Αμερική και η μαγειρική ήταν το μεράκι της παρηγοριάς, αντίδοτο στην μοναξιά, είτε βρίσκονταν κλεισμένοι σε lockdown και γινόταν ασχολία με έναν μικρό μπαχτσέ και τις νέες μορφές εργασίας και επικοινωνίας. Ανάμεσα στο ορεκτικό και στο κυρίως πιάτο περιγράφει με απλότητα τον τρόπο με τον οποίο έζησε την μητρότητα ως διαδρομή - ως κίνηση ανάμεσα στο γραφείο και το σπίτι κατά την διάρκεια της οποίας ένιωθε να μεταμορφώνεται από τον έναν ρόλο στον άλλο με συνείδηση και ευθύνη. Ο άντρας ακούει γελαστά την σοφία που έτσι απλά βγαίνει από την κοινή ζωή τους να αποτυπώνεται σε έναν διάλογο. Έναν διάλογο που κάνουν και εσωτερικά μεταξύ τους την ίδια ώρα που επικοινωνούν με τους άλλους καλεσμένους. Ο τρόπος με τον οποίο αναφέρεται ο ένας στον άλλο και του δίνει τον λόγο στα σημεία που θα μπορούσε να ταιριάξει η παρέμβαση, μαρτυρά την τιμή και την αναγνώριση του ενός στο πρόσωπο του άλλου. Η εκτίμηση δεν βρίσκεται σε δηλώσεις αλλά σε κενά που δίνουν την σιωπή της αποδοχής και την ελευθερία της συμπλήρωσης, της έκφρασης και της κατανόησης. Τι όμορφη μουσική που είναι αυτή που εκπέμπουν! Είναι η μελωδία της Οικογένειας.

Το νιόπαντρο ζευγάρι χορεύει τα βήματα που ετοίμασε για τον πρώτο του χορό και λάμπει από χαρά. Το ζευγάρι στο τραπέζι, περιγράφει μια στιγμή όπου η γυναίκα ένιωθε απόγνωση αλλά το λέει γελώντας και χωρίς υπερβολές. Έχουν έναν κοινό τρόπο ερμηνείας και σκέψης και αλληλοσυμπληρώνουν ο ένας τον άλλο. Προσπαθώ να τους φανταστώ στο δικό τους γαμήλιο γεύμα πριν χρόνια αλλά νομίζω πως γι' αυτούς δεν έχει σημασία αφού ζουν το τώρα και απολαμβάνουν την οικογενειακή ζωή. Στην εποχή μας, ο ρομαντισμός θριάμβευσε, οι ψυχολόγοι θησαύρισαν, αλλά ο πλούτος κρύβεται στις στιγμές του αγώνα με πίστη και ελπίδα.

Ο άντρας είναι πρύτανης στο πανεπιστήμιο. Το πιο σημαντικό μάθημα όμως δεν

νομίζω πως είναι κάποιο από αυτά που διδάσκονται εκεί. Πάνω από τις επιλογές των μαθημάτων, των σχολών, της καριέρας είναι η σημαντική απόφαση να επιλέξουν ο ένας τον άλλο και να κάνουν οικογένεια ώστε να ευτυχίσουν μέσα από αυτήν. Αυτό δεν διδάσκεται σε κάποιο πανεπιστήμιο αλλά μπορεί να το νιώσει κανείς σαν μουσική σε ένα τραπέζι γάμου, σε μια κοινωνική εκδήλωση, σε μια ειλικρινή επικοινωνία με αληθινούς ανθρώπους. Η κοινωνική ζωή του ανθρώπου ενσαρκώνει την πνευματική του κατάσταση, έλεγε ένας άλλος καθηγητής ανθρωπολογίας.

<https://bit.ly/2YImPGP>